

RÀDIO FREE CAMACCO

UNA NOVEL·LA
d' EDGAR CANTERO

Empúries

Edgar Cantero

Ràdio Free
Camaco

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: maig del 2024

© Edgar Cantero, 2024

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 5.363-2024
ISBN: 978-84-19729-36-1

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema
viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu
contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

La mort del Joan de Can Bas és un reflex perfecte de la seva vida: massa ràpida perquè s'hi pugui fer res, i massa lenta per no importunar-me a mi. Els darrers minuts, mentre li sostinc el cap i intento debades fer pressió sobre una hemorràgia sense exacerbar-ne una altra, esputa més sang que respostes, tot i que les meves preguntes em semblen d'allò més pertinents, i quan se li esgoten les forces i se li giren els ulls cap endins no m'ha donat cap informació de profit i m'ha deixat perdut un jersei acabat de rentar. Per resquitar-me'n, li escorcollo la jaqueta i hi trobo un bitllet de cinc-cents euros, que m'és tan útil com trobar-hi criptomonedes o com no trobar-hi res. Me l'embuto igual, perquè ves què n'ha de fer ell també, i considero inspeccionar l'altre cos, ara que ja tinc les mans tacades de sang literalment, que no figurada, però abans se m'acut que hauria de netejar les empremtes d'aquest, potser fins i tot buscar uns guants de cuina, aprofitant que som en una cuina de revista, dels anys setanta, amb vinil de fusta als armaris i accents grocs i taronges, però abans no m'hi poso ja m'arriba el so del cotxe patrulla al carrer i l'agent que en baixa i veu la porta oberta, i em sento com una

Teresina a qui li arriben visites quan no és dia de rebre. Vaig xop de sang, hi ha un cadàver a la cuina i no tinc galetes bones.

El poli entra al rebedor. El sento desenfundar l'arma i tallar-se a mig anunciar la seva entrada quan descobreix l'altre cadàver al passadís.

Jo em quedo immòbil, els ulls clavats a l'esclatxa entre la nevera i la paret per on surt la cua exànime d'un rosegador desnucats en una ratera. Tres morts en aquesta casa, i la rata és amb el que m'identifico més.

L'última vegada que veig el Joan Bas amb els òrgans vitals a dins del cos és al casino del poble, dimarts a la tarda. Seu al racó del futbolí amb el Mayday, en un conciliàbul de jaquetes Napapijri, i el caço guaitant-me un parell de vegades abans no s'acosta a la taula on jo i l'Ari juguem a la botifarra amb les Emílies i em diu que té una oferta per a mi. Tot just ahir llegíem que el seu cunyat sona com a president del Consell Comarcal, i ell ja està oferint feina a excompanys d'institut.

Jo l'ignoro i em concentro en els naips que ens ha deixat el bàrman, una baralla catalana d'aquelles que tenen porrons per copes i falçs per espases, i el dibuix del dors imita el d'unes rajoles de xocolata com la que està menjant l'Ari, tot i que no he escatit si és una casa de xocolates que un dia va treure una baralla de cartes o viceversa. L'Ari i jo ens hem inscrit al torneig de botifarra que es fa per carnaval, una mica per omplir el buit ara que l'Ari s'ha quedat sense equip de futbol, i les Emílies ens fan d'espàrring. Però l'Ari i jo encara no hem après a posar-nos d'acord amb els trumfos, mentre que a les Emílies, que són dues amigues d'aquelles molt amigues i molt ben

avingudes que sempre han viscut juntes al carrer d'amunt i que ningú no ho diu en veu alta però tots sabem el que són, i el que són és telèpates, no els cal ni fer-se senyals perquè es poden comunicar les dotze cartes amb un ronc. I un cop ens han tret hasta els pèls de l'aixella ja no tinc excusa per no atendre el Joan, que m'insisteix que hem de parlar en privat.

Jo tinc poquíssimes ganes de parlar en privat amb el Joan, però encara en tinc menys de fer-ho en presència de l'Ari, així que accedeixo i li dic a l'Ari que sortim a fumar. No fumo, però l'Ari sap que quan dic «surto a fumar» vull dir que necessito espai. No ens sabem dir si tenim bastos, però fins aquí arribem.

—Demà anem a treure uns pollosos d'un xalet a Can Broc —m'explica el Joan—. Necessitem múscul.

M'estranya que pensi en mi, perquè tinc la mena de cos que esborrarien amb Photoshop d'una promo d'un gimnàs, però quan el Joan diu *múscul* en realitat vol dir pes.

—Dos mil euros a repartir entre quatre —prosegueix, confiant l'operació aritmètica a la meva ment prodigiosa—. Per una hora de feina, màxim. Ens hi presentem a quarts de nou, el Mayday, tu i jo. Truquem al timbre, els diem que tenen fins a la posta de sol per guillar. Ras i curt. Tot molt civilitzat. Al vespre, hi tornem. Que han marxat? Feina feta. Que no han marxat? Esbotzem la porta i els traïem a hòsties. Un cop siguin fora, la poli ja els posarà a puesto.

Sembla un pla sense fissures. La col·laboració policial vindrà del Napapijri que falta, que deu estar de servei. Comptar amb la col·laboració de l'autoritat local atribueix a l'operació un aire de legitimitat que les activitats d'un *entrepreneur* com el Joan rarament ostenten.

Estem dempeus a la terrassa del casino, pelant-nos de fred. Pel vidre de la porta veig l'Ari a dins la sala. Mira la tele sense sentir-la, amb els auriculars posats, menjant bocinets de xocolata. Tots els parroquians al seu voltant li tripliquen l'edat. Hem de buscar un altre lloc on passar les tardes, però no tinc ni idea d'on va el jove d'aquest poble per no acabar com els adults que hi som ara.

—De qui és el xalet?

—Tant és, de qui sigui. Dels ocupes no és.

—D'algú que hi visqui tampoc, perquè hi viuria. Els ocupes no t'entren a casa mentre baixes a comprar el pa.

—Això ho dius tu.

—En efecte. Bona puntualització.

—A un cosí meu li va entrar una família de guacamaïos i li van canviar el pany. I quan se'n va adonar havien passat més de vint-i-quatre hores i ja no els podien treure. Tenen més drets els guacamaïos que nosaltres.

—Imagina't. Què s'han cregut que són, persones?

—Si volen ser tractats com a persones, que respectin la llei! Cadascú a ca seva.

—És el que penso des que hem començat a parlar.

—Doncs això —insisteix ell, mal interpretant-ho com un punt de consens—. T'interessa o no? Dos quarts de nou a Can Broc. Número 646. Si em dius que no, he de trucar a l'Eloi.

—L'Eloi de Cal Pinxo? Encara lloga la masia per turisme rural?

—A l'estiu; ara a l'hivern no. Bueno, què?

Faig una calada de la meva cigarreta imaginària i calculo la distància entre el Joan i jo. Massa a prop. Sempre és massa a prop.

—Tinc per costum, si he d'entrar en una disputa que ni em va ni em ve, no posar-me mai al costat del fort. I entre algú que té dos mil euros per desallotjar un xalet a Can Broc i un pelacanyes que només pot viure a Can Broc, vaig amb el pelacanyes.

Dono per acabada l'entrevista i obro la porta, però ell la torna a tancar amb el peu. Quants records. Hi ha gent que aprova l'institut, però no *supera* l'institut. En el cas del Joan, no s'ha donat cap de les dues coses.

Fa una calada de la seva cigarreta real, se m'atansa una mica més.

—No has canviat gens, oi? —diu en veu baixa, buscant-me els ulls—. Abans t'estava mirant i ho pensava: n'has sortit igual que hi vas entrar. No has après res.

Jo callo, miro a terra, i intento imaginar l'arquitectura mental d'algú que creu que a la presó s'hi va a aprendre'n.

—Has sentit que el meu cunyat, el Quim, sona de president del Consell Comarcal? —continua—. Saps per què és? El mouen amunt perquè el president actual, el que amagava les urnes, sona de conseller d'Interior al «govern de concòrdia».

S'acosta encara una mica més. El seu alè nicotínic es passeja pel meu espai personal, jutjant els mobles, estudiant les fotos de família.

—Què se sent, quan veus que tothom ha despertat del somni menys tu?

No responc.

Un grup arriba a la terrassa, fent xivarri; ell retira el peu; jo torno a obrir la porta. La tensió passa. Entrem plegats com bons companys i tornem cadascú a la seva taula.

—Tot bé? —em pregunta l'Ari, traient-se els auriculars.

—Tot bé. Què escoltaves?

—*Gripau Doré*. Ha sortit un nou episodi. —Em veu arrufar les celles—. *Gripau Doré*, el pòdcast? Te'l vaig recomanar l'altre dia.

—Sí que me'n vas parlar. Vols alguna cosa més? T'has quedat amb gana?

—No, estic bé. —Ja s'està posant l'anorac.

—Tens deures? Vols que mirem algun exercici?

—No, ja ho tinc fet. He d'acabar de llegir un llibre.

—El treu de la motxilla: *Josafat*, de Prudenci Bertrana—. L'has llegit?

—És possible —contesto, sincerament. No ho recordo, però vaig anar al mateix institut que l'Ari, i dubto que el currículum hagi canviat gaire.

—Et va canviar la vida? —em pregunta, burleta.

—No ho sabrem mai.

Comença a omplir-se el casino, cosa que m'indica que deu jugar el Barça. Els Napapijri han marxat. L'Ari comença a estar inquiet, també.

—Ja és massa fosc per anar a peu; et porto.

—T'han arreglat el cotxe?

—Ja me'n preocupo jo, d'això; et porto a casa.

—Fins a l'escorxador, millor. La mama no té gaires ganes de veure't.

Em sap una mica de greu sentir-ho, però què vols fer-hi. No li tinc gens d'esquírria, a la meva exdona. És de les tres o quatre millors persones que he conegut mai. Me l'estimo tant que m'hi podria haver casat per amor i tot.

M'acosto a la barra on es comença a acomodar l'afició.

—Ei, Youcef! T'ompló la furgó.

—Si me la vas omplir dijous!

—Te l'acabo d'emplenar, doncs.

El Youcef no em sap dir que no. Amb prou feines treu els ulls de l'Eurosport mentre es treu les claus del càrdigan i me les posa a la mà. Sí que s'atura un moment en l'Ari.

—Ei, Anya. Què tal el nou poble?

—Em dic Ari, ara —li respon l'Ari amb tota naturalitat—. Pronoms ell/elli. Me'ls estic emprovant. I el poble està bé. Tot i que no tenen Schlecker.

No és la resposta que esperava, però és la que ens mereixem. Jo m'embutxaco les claus del Youcef i li demano al bàrman una garrafa buida.

L'Ari i sa mare es van traslladar l'estiu passat a Fern, el poble del costat, però l'Ari segueix anant a escola aquí a Verri. A Fern encara estudien en barracons perquè els van sortir unes termes romanes al solar on feien l'institut. Totes dues viles són molt a prop: des d'un campanar es podria veure perfectament l'altre si ambdós campanars no fossin més baixos que les naus industrials, els *outlets*, el

garden center, la majoria de pollancre i alguna casa de les que hi ha entremig. Però fora del transport escolar només hi ha un bus cada hora, i a peu són cinquanta minuts per camins de terra, sense enllumenat, per sota d'una autovia i per damunt d'una via de tren. Res que espanti l'Ari i res que m'espanti a mi, però tot el que m'espanta per a l'Ari. Ser pare et torna imbècil.

Pel camí escoltem música folk algeriana perquè no vull tocar-li la ràdio al Youcef i perquè prou feina tinc a navegar les trenta-set rotondes en tres quilòmetres que hi ha entre tots dos municipis. L'Ari juga amb la coberta de boles del seient i parlem del torneig de botifarra. Li proposo que s'empesqui un codi perquè puguem posar-nos d'acord almenys en els colls.

—No poden ser copets a la taula, ni creuar les cames, ni seure raro, però alguna cosa que puguis fer de quatre maneres diferents. Quatre maneres d'apartar-te el serrell, per exemple, o quatre maneres d'alinejar les cartes.

—No són il·legals, els senyals?

—Explícits, sí. Però s'entén que hi ha d'haver una comunicació amb la parella; si no, no es jugaria per parelles. La gràcia està en saber llegir el company. Tu i jo no assolirem en quatre dies el nivell de sintonia de les Emílies, que porten juntes des d'abans d'inventar-se la fruita, però podem establir un codi per ser més fàcils de llegir.

Passem la benzinera i l'hostal. L'Ari calla i mira per la finestra.

Quan ja ens acostem a l'escorxador diu:

—Crec que no vull ser tan fàcil de llegir.

Recordo perfectament el dia que va néixer l'Ari. Jo era aquí a Verri, a dos mil quilòmetres de l'hospital, no conei-

xia sa mare i no em vaig assabentar de res, però el dia el recordo perfectament. Set anys i escaig més tard ens van presentar, i dos més tard el vaig adoptar legalment quan em vaig casar amb sa mare pels papers. Ja en aquella època l'Ari necessitava tant un pare com un mugró al colze, però per algun motiu devia abellir-li la idea de jugar a ser una família biparental. Sa mare se'n va cansar abans que ell, d'aquest joc.

M'aturo al voral passat el pont del ferrocarril, amb la barana curulla de llaços grocs. L'Ari surt del cotxe, es posa la motxilla.

—Tu també creus que és una fase? —em pregunta.

—No ho he dit pas, això.

—No ho has dit, però ho creus?

Ell espera una resposta. Decideixo mentir.

—No, no crec que sigui una fase. Ens veiem dijous?

Fa que sí, i creua la carretera i em diu adeu amb la mà des de l'altra vorera, i jo me'l miro perdre's en la foscor del carrer i ressorgir invencible al basal de llum fluorescent d'un kebab-pizzeria. Després gira la cantonada i el perdo de vista.

Giro cua i me'n torno cap a la benzinera.

Passo de llarg la benzinera. Sortint de la rotonda m'esmunyo per la via de servei del *garden center*, i d'allà al camí de pagès que passa per darrere de la Moritz, que és un magatzem de distribució de begudes. Deixo la furgo abans del darrer revolt i camino amb la garrafa de Font Vella que m'han deixat al casino i un tros de mànega que he arreplegat del *garden*. Em colo al recinte per un forat que hi ha a la xarxa de filferro. Molt dolent ha de ser el partit perquè els guàrdies estiguin pendents de les càmeres de

seguretat. No hi ha partits tan dolents, directament: vint-i-dues patates arrelant passarien el tall. Sifono la gasolina d'una camioneta de repartiment de les que sempre es queden fent nit al moll de càrrega, poso mitja garrafa a la furgo del Youcef, torno al casino i li torno les claus.

—Què fa la Fàtima?

—Aguantar com pot —m'explica el Youcef—. Es veu que hi ha una crisi.

—Alguna cosa n'he sentit.

No tinc la impressió que aquest poble hagi crescut gaire els darrers vint anys; només sé que les vores del poble cada cop són més lluny. Abans, l'herba començava a cinc minuts de la plaça de l'església. Ara en són gairebé vint; s'ha de recórrer tot un bulevard absurd que només veu trànsit a les nou i a les cinc, travessar el pont de la riera seca i passar l'institut i el poliesportiu. Al poliesportiu, al límit ulterior de l'aparcament, és on hi tinc el Lancia. No hi ha ningú a les pistes de tennis ni al camp de gespa. Tota l'activitat es concentra al bar, sens dubte al voltant de la pantalla.

No tinc tanta sort com a la Moritz, però: tot just arribo al cotxe ja veig l'Isma caminant cap a mi. Tinc temps de tornar a embutxacar-me el rossinyol que faig servir per obrir el transformador i carregar el mòbil abans no arriba.

—No hi pots estar, aquí —em diu després d'ençar-me bé amb la llanterna—. Hem rebut queixes.

—Queixes de qui? És un aparcament públic, no molesto ningú.

—Hi ha veïns. —Assenyala la fila de cases d'obra vista a l'altre costat de la riera, a tres-cents metres—. Gent decent que veuen llums i s'inquieten.

Gent decent que tenen casa i jardí de gespa sense un sol arbre. Gent decent que van a comprar el pa i *El Periòdic* en 4x4. *Gent decent*. El nou disc de Manel. Per a tu, que creus que passió és fer cua junts a la Boqueria.

—És la llei —diu l'Isma. És el seu mantra. Tot monosíl·labs, adequat al nivell de les persones que l'usen—. Pensa-hi, home. Si veuen un cotxe amb el llum encès de matinada, fent ves a saber què... Podries ser qualsevol!

—Saben perfectament qui soc; porto el mateix cotxe des del batxillerat!

—He dit a l'Antònio que acabat el partit cridava la grua —resol ell.

—No cal cridar la grua: ja me'n vaig. —Li mostro la mitja garrafa de benzina i començo a omplir el dipòsit abans no em preguntis d'on l'he tret.

—D'on l'has tret?

—Del Youcef. Encara hi ha bones persones.

No es dona per al·ludit. I fa bé. Amb l'ajut de la llanterna examina l'exterior del vehicle en busca d'alguna transgressió que l'obligui, molt al seu desgrat, a impugnar-me'l per seguretat. Sempre pot inventar-se'n una, però trobar-ne, no en trobarà. Ningú condueix un Lancia Delta HF Integrale del 95 a l'era del 5G sense tenir-ne cura.

—On passaràs la nit, doncs? Amb la teva ex?

—Tinc més amics que la meva ex —li dic, llençant la garrafa buida i l'embut dintre el maleter.

Ell apaga la llanterna per fi i la retorna al seu cinturó, amb la resta de joguines.

—Ara estàs en un sot, però ja te'n sortiràs —em diu en to conciliador.

Jo em trec l'abric, em fico al cotxe. Immediatament em penedeixo d'haver-me tret l'abric, però mantinc el tipus.

—Et costarà una mica més si vas dient que no a totes les feines, esclar.

Esclar. No en tenia cap dubte.

El Napapijri que faltava.

—És la llei, també, això? —pregunto—. Anar de casa en casa intimidant la gent que hi viu?

—Quan hi viuen il·legalment, sí.

—És estrany que si hi viuen il·legalment calguin tres gorilles de paisà per fotre'ls fora, no? Ho podria fer un de sol amb uniforme.

Ell treu la porra i em rebenta el retrovisor.

Llavors m'informa:

—Portes un mirall trencat.

Se m'acudeixen un parell de rèpliques molt enginyoses, però un rar instint de supervivència invoca prioritat i m'impedeix enunciar-les.

L'Isma escombra els bocins de vidre amb les botes, s'entreté a fer-los petar sota les soles.

—Fes-t'ho mirar —m'aconsella.

Jo giro la clau al cotxe i suplico a déus oblidats que el motor no em faci el buit avui.

Arrenco, i faig via en direcció a Fern, per mantenir les aparences. Sé que l'Isma no em seguirà. La segona part deu ser a punt de començar.